

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.181 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 maart 2008 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. THOLLEMBEEK, die loco advocaat P. DE KEYZER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is op 11 juli 2005 in het huwelijk getreden met een Nederlandse onderdaan. Haar echtgenoot diende op 23 januari 2007 een aanvraag tot vestiging in.

Verzoekster diende op 19 maart 2007 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum in, met het oog op een hereniging met haar echtgenoot. Ter gelegenheid van de aanvraag meldt zij 19 jaren jonger te zijn dan haar echtgenoot, dat zij hem leerde kennen via haar schoonbroer die in België verblijft en dat haar echtgenoot verhuisde naar België omwille van hereniging. Verder meldt het consulaat dat zij geen gemeenschappelijke taal kennen en dat zij niet veel kennis over haar echtgenoot toont. Naar aanleiding van een vraag tot informatie uitgaand van haar echtgenoot meldt de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2007 dat het huwelijk

volgens zijn verklaring al in Nederland werd geweigerd, reden waarom hij naar België verhuisde. De Procureur des Konings geeft op 4 juli 2007 een negatief advies.

De gemachtigde ambtenaar van de minister neemt op 19 juli 2007 de beslissing tot weigering van afgifte van een visum. De ingediende vordering tot nietigverklaring wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 3.569 van 12 november 2007 verworpen bij gebreke van het bestaan van een ontvankelijk middel.

Op 6 maart 2008 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een visum in, gesteund op artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) teneinde zich te herenigen met haar echtgenoot.

Op 10 maart 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing tot weigering van een visum. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat mevr. L.K. (...), geboren op 10/10/1965 en van Marokkaanse nationaliteit op 5/3/2008 een visumaanvraag indiende in functie van haar echtgenoot S.F. (...), geboren op 8/6/1946 en van Nederlandse nationaliteit;

Overwegende dat mevr. reeds eerder een visumaanvraag indiende in functie van haar echtgenoot en deze aanvraag op 20/07/2007 verworpen werd verwijzende naar volgende motieven:

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

- Overwegende dat de heer S. (...) naar België zou verhuist zijn om de procedure gezinshereniging te vergemakkelijken en de strengere Nederlandse procedure te omzeilen; Overwegende het leeftijdsverschil van negentien jaar;*
- Overwegende dat de relatie tot stand zou gekomen zijn door de bemiddeling van de schoonbroer van dhr. S. (...);*
- Overwegende dat betrokkenen geen gemeenschappelijke taal zouden hebben;*
- Overwegende dat dhr. S. (...) zijn medewerking niet verleende aan het politieonderzoek;*

Overwegende dat de Procureur des Konings te Antwerpen in zijn schrijven, dd 04/07/2007 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk:

Bijgevolg meent het Parket dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de openbare orde (artikel 21 van de IPR-codex).

Bijgevolg blijkt dat het in Marokko afgesloten huwelijk en de daaruitvolgende aanvraag tot gezinshereniging er kennelijk niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap in België te stichten.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen L.K. (...) en S.F. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen In haar arrest dd. 12/11/2007 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing tot weigering van de visumaanvraag verwerpt;

Overwegende dat mevr. geen nieuwe elementen aanbrengt die een positieve beslissing kunnen verantwoorden;

Bijgevolg wordt deze visumaanvraag geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek verkeerd werd toegepast en dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt wie van beide echtgenoten de verkeerde intentie had om te huwen met het oog op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De veronderstelling dat dit de echtgenoot van de verzoekende partij zou zijn is foutief en vindt geen steun in het administratief dossier, nu hij een huwelijk heeft aangegaan met de vaste overtuiging dat hij met de verzoekende partij een onbezorgde oude dag tegemoet kan gaan waarbij beide partijen elkaar steunen en indien nodig verzorgen bij ziekte. Zij wijst op de medische toestand van haar echtgenoot en het medisch attest. Ook bij haar is de wil aanwezig om een duurzame relatie aan te gaan. De blijvende moeite die zij zich getroost is hiervan het bewijs. Het feit dat haar echtgenoot zorgde voor de aanstelling van een pro deo-advocaat is een element dat aantoonde dat beide partijen hun hereniging nastreven. De zus van de verzoekende partij woont sedert 1989 in Nederland en is ook gehuwd met een Nederlandse man die veel ouder is, zonder dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Voorts gaat zij in op concrete motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster belang ontbeert bij het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht nu zij de motieven kent en bespreekt, derwijze dat zij in staat is geweest de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De juridische en feitelijke grondslag werd vermeld zodat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed. Ten overvloede bespreekt de verwerende partij op uitvoerige wijze de motieven van de bestreden beslissing en verwijst zij naar de feitelijke omstandigheden, naar de vorige genomen weigeringsbeslissing en naar het advies van de Procureur des Konings. Voorts stelt zij dat geen nieuwe elementen werden aangehaald dan deze gekend op het ogenblik van het nemen van de vorige beslissing, die definitief werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 12 november 2007 en gezag van gewijsde heeft. Verder wijst zij erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een wettigheidstoetsing kan doorvoeren en zich niet in de plaats vermag te stellen van het bestuur.

De exceptie vergt een onderzoek van het middel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten

de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag van de bestreden beslissing, met name artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en vermeldt dat verzoeker zich hier niet op kan beroepen, gelet op verschillende aangehaalde elementen die wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

Verzoekster bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en meent dat de motieven verkeerd of niet pertinent zijn zodat zij derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. In die mate is de exceptie van onontvankelijkheid ongegrond.

Onderzoek van de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister niet kan verwijten geen rekening te houden met stukken die niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij de uitoefening van dit wettelijk toezicht dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Met de thans voorgelegde stukken kan de Raad geen rekening houden.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR gerechtigd is om bij de uitoefening van haar bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot de-plano-erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, niet in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

In zoverre verzoekster argumenten aanbrengt die moeten aantonen dat de verwerende partij de huwelijksakte ten onrechte niet erkent, wijst de Raad erop dat luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft

om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep tegen een beslissing van de administratieve overheid heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegd heeft, kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling en kunnen bovendien niet ter appreciatie aan de Raad worden voorgelegd in het licht van de aan de Raad toebedeelde wettigheidstoetsing in het kader van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is wel bevoegd om de gemaakte toepassing van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet te onderzoeken.

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij, zich steunend op het advies van de Procureur des Konings, afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In wezen beperkt verzoekster zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort, te meer de verschillende elementen waarop de bestreden beslissing zich steunt in hun geheel moeten worden beoordeeld en niet als op zichzelf staande motieven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag opnieuw ten gronde te beoordelen. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, waaronder de verklaring van de verzoekende partij bij haar eerste visumaanvraag van 19 maart 2007 die stelt dat verhuisd werd van Nederland naar België in het kader van een hereniging, nadien bevestigd door een verklaring van haar echtgenoot, het leeftijdsverschil van 19 jaren, het gegeven dat zij verklaarde weinig weten over haar echtgenoot en dat het echtpaar geen gemeenschappelijke taal kent en mede gelet op het feit dat de Procureur des Konings oordeelde dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet meewerkte aan het onderzoek, beslist de verwerende partij om het gesloten buitenlandse huwelijk niet te erkennen, vast te stellen dat in hoofde van één van de echtgenoten niet de intentie aanwezig is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en de afgifte van een visum te weigeren. Deze feiten vinden steun in het administratief dossier, onder meer in het advies van de Procureur des Konings van 4 juli 2007 en de verklaringen door de verzoekende partij afgelegd bij het indienen van de aanvraag. De thans gegeven verklaringen en uitleg van verzoeker in het verzoekschrift, na het nemen van de bestreden beslissing, zijn loutere beweringen die hieraan niets afdoen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan bij het nemen van zijn beslissing enkel rekening houden met de feiten zoals die gekend zijn.

Evenmin doet de verwijzing naar rechtsleer, die stelt dat enkel de intentie die bestond op het ogenblik van de huwelijksluiting van belang is, aan het voorgaande afbreuk. Thans ontkennen dat de echtgenoot naar België verhuisde omwille van de herenigingsproblematiek gaat in tegen de afgelegde verklaringen in het administratief dossier. De aangevoerde gezondheidsproblematiek van de echtgenoot was de verwerende partij niet gekend voor het

nemen van de bestreden beslissing en vindt geen steun in het administratief dossier. Het element van het leeftijdsverschil en de wijze waarop de echtgenoten elkaar leerden kennen dient beoordeeld te worden in het licht van het geheel van de opgesomde feitelijke elementen en komt in casu niet als kennelijk onredelijk voor. De stelling dat de echtgenoot van de verzoekende partij voldoende Marokkaans verstaat blijkt niet uit het administratief dossier en is een a posteriori-bewering die niet werd aangehaald voor het nemen van de bestreden beslissing; wel integendeel, de Procureur des Konings meldt dat de echtgenoot niet meewerkte aan het onderzoek. Het gegeven dat verzoekster financieel wordt onderhouden door haar echtgenoot werd niet aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst terecht op het feit dat de verzoekende partij geen andere of nieuwe gegevens naar voren bracht dan deze aangebracht ter gelegenheid van de eerste visumaanvraag. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het gezag van gewijsde van het arrest van 12 november 2007 zich slechts uitstrekt tot dat wat zeker en noodzakelijk werd beslist. Omdat het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering afwijst bij gebreke van het bestaan van een ontvankelijk middel, kan enkel gesteld worden dat de beslissing van 20 juli 2007 definitief is en er in casu geen nieuwe elementen werden aangehaald. De *“blijvende poging van verzoekster om zich met haar man te herenigen”* waarmee de verzoekende partij wellicht huidige procedure bedoelt, waarvan sprake in de repliekmemoirie, doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Evenmin is de gewijzigde gezondheidstoestand en het tweejarig verblijf in België van de echtgenoot van de verzoekende partij, wat ook wordt toegelicht in de repliekmemoirie, van aard om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten, te meer deze evenmin kenbaar werd gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Weliswaar vermag de verzoekende partij een nieuwe visumaanvraag indienen, doch komt het in casu niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij, bij gebreke van haar bekende nieuwe elementen, tot de bestreden beslissing heeft beslist. Enige vergelijking met de gezins-toestand van de zus van de verzoekende partij kan niet door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gemaakt.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet beschikt of dat zij artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek op een foutieve wijze toegepast heeft. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij redelijkerwijze tot het besluit had moeten komen dat het huwelijk gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.